

[Indenrigsministeren.]

kale og socialdemokratiske Flertal altid foretage Omlægninger uden Hensyn til, om Virkningerne i de enkelte Tilfælde var aldrig saa urimelige. Det er i Virkeligheden, synes jeg, en genial Tanke af det ærede Medlem, at naar denne Regering affatter et Lovforslag saaledes, at der skal være Adgang til at skønne i det enkelte Tilfælde i de enkelte Kommuner om Virkningerne, Adgang for Kommunalbestyrelserne til at handle derefter, saa skulde deraf kunne sluttes, at naar Virkningerne viste sig uheldige i en Kommune, vilde de to Regeringspartiers Tilhængere alligevel foretage Overførelsen. Mon ikke det ærede Medlem skulde bestrebe sig for at tænke en lille Smule mere, inden han talte?

En lignende Trang til hasarderet Modstand og hasarderede Argumenter udviste det ærede Medlem ved at regne ud, hvor stor en Forhøjelse af Grundskylden der kunde fremkomme i en Provinsby i Løbet af 40 Aar, dersom al Skat førtes over paa Jorden, hvor mange Tusinde Procent Forhøjelse — tror jeg det var — der her kunde blive Tale om. Jeg har ellers det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen gerne vil tages alvorligt, men jeg tror nu ikke, den Art Argumenter bidrager til, at han faar sit Ønske opfyldt. Det ærede Medlem mener antagelig, at en saadan Argumentation til Brug i Agitationen er overmaade snedig, men jeg tror alligevel, at det er en Art Snedighed, der kun gør Indtryk i de Kredse her i Landet, som der ikke er nogen Grund for Rigsdagen til at tage Hensyn til.

Hvad er det nemlig, dette Forslag bestemmer i Henseende til, hvad det ærede Medlem her kom ind paa? Dette Forslag giver Frihed til at bestemme Ejendomsskatternes Højde i Byerne, en Frihed, der fuldkommen svarer til den Frihed, Landkommunerne har haft i umindelige Tider, og som hverken det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen eller hans Parti hidtil har tænkt paa at fratage dem. Ja, for saa vidt er Friheden endda i dette Tilfælde ikke saa udpræget som for Landkommunernes Vedkommende, fordi der er indsat den Bestemmelse, at enhver Bevægelse maa foregaa med en vis Langsomhed. Den Bestemmelse, der her indsættes, har altsaa været gældende i umindelige Tider i Landkommunerne, og jeg har ikke lagt Mærke til, at man har klaget over, at Flertallene paa dette Omraade har overmandet Mindretallene, saaledes som det ærede Medlem antydede. Og netop fordi man kan henvise dertil, er det en Bekræftelse af, at den Frem-

gangsmaade, som dette Lovforslag anviser med Frihed for Kommunalbestyrelserne til at træffe deres Beslutninger paa dette Omraade, ogsaa er forsvarlig, og det kan ikke blive mindre forsvarligt af den Grund, at Venstrepartiet faar en mindre Tillid til det kommunale Selvstyre, eftersom der bliver flere og flere Kommuner, hvor det ikke længere har Flertallet.

De ærede Medlemmer Hr. Hans Jacob Sørensen og Hr. Sevelsted kunde da akkurat lige saa godt have anvendt deres Regnefærdighed paa en Opgørelse af, hvilke uhyre Forskydninger og Ulykker der kunde fremkomme ved, at Kommunerne overførte alle personlige Skatter til Ejendomsskatter. En saadan Beregning vilde være af akkurat tilsvarende Art og akkurat lige saa unyttig som de Opgaver, de nu har spildt deres Tid paa at løse, og det vilde have været lige saa lidt egnet til at gøre Indtryk paa de tænkende Mennesker, der vil forstaa Grundtanken i det foreliggende Lovforslag, som jo er den at benytte Kommunerne til at foretage Omlægning de Steder og i det Omfang, som Forholdene gør forsvarligt.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensens Forsøg paa at vise, at Forslaget skulde være i Uoverensstemmelse med det radikale Venstres Sønderborg-Program, maa bero paa en Misforstaaelse; jeg har ikke her foreslaaet nogen Beskatning, der ikke holder sig indenfor de Grænser, som Hensynet til den nuværende Statsgrundskyld sætter.

Det ærede Medlem Hr. Sevelsted rettede det direkte Spørgsmaal til mig, om jeg mente, det var retfærdigt at lægge saa store Byrder paa Jorden, at de tvinger Ejerne til at sælge. Ja, selve dette Spørgsmaals Indhold viser, at det ærede Medlem slet ikke er inde i hele dette Spørgsmaal i den Grad, som det ærede Medlem Hr. Pinholt og det ærede Medlem Hr. Pinstrup har været før, for havde han været lige saa klog paa dette Punkt, saa vilde han aldrig have rettet saadan et Spørgsmaal. Han vilde da nemlig have vidst, at det, der er Tale om i denne Forbindelse, er ikke at fremkalde gennem Beskatning en økonomisk Tvang i den Forstand, at Skatten truer med Ruin, hvis Ejeren ikke sælger, men at der derimod er Tale om, at Skatterne ved at lægges paa Jorden i Stedet for paa Bygningerne indgaaer i Jordejerens økonomiske Overvejelse af, om det er fordelagtigt eller ikke at beholde en større Ejendom samlet. Jeg tillod mig i Gaar at give et Eksempel paa, hvorledes selv samme Skattebeløb paa en stor Landejendom vilde fremkalde højst forskellige Handlinger fra Ejers Side, efter